గోరంతదీపం

- అంజన కోడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"**అన్నీ చేప్పేస్తే** మజా ఏముంది?" కళ్ళెగరేస్తూ అంది అంజలి.

గట్టిగా నవ్వి "నువ్వు నవ్వుతూ సంతోషంగా ఉంటే బాగుంటావు అంజలి" దగ్గరికి వచ్చి మెల్లగా అన్నాడు.

అంజలి మొహం ఎర్రబడింది.

"సారీ లేటుగా వచ్చాకదా" అన్నాడు.

"ఏమీ పర్లేదు. మీరు వెళ్ళిన పని ముఖ్యమైనది కదా."

"సరేకానీ మీ కుటీరం చూడకుండా నన్ను ఆపారు కదా" అంది.

"నేనేం వద్దనలేదే?"

"మీరు అనలేదు. కానీ మీ మొహం చూసి ఆగిపోయా"

"నీకు నేను తర్వాత చూపిద్దామనుకున్నా అంజలి" అన్నాడు రవి.

"కాచ్ ఆడుకుందామా?" అంటూ వచ్చాడు సాత్విక్.

"మీరు ముగ్గురు ఆడండి. నేను పెద్దదాన్ని కదా నన్ను ఈజీగా పట్టుకోలేరు" అంది అంజలి.

"వదలకండి తనని. అన్నీ ఎక్స్‌క్యూజెస్ చెపుతుంది ఆడటం రాక" వెక్కిరించాడు రవి.

పిల్లలు గోల చేసేసరికి వాళ్ళతో ఆడటం మొదలుపెట్టింది. రవి చెట్టును ఆనుకుని నవ్వుతూ చూస్తున్నాడు. అంజలి వచ్చి రవిని పట్టుకుని మీరు అవుట్ అయ్యారు" అంది.

"అదేంటి? నేను ఆడటంలేదు" అన్నాడు రవి.

"అదే మరి. ఆడకపోతే ఇక్కడ్నుడి వెళ్ళండి. మమ్మల్నెందుకు చూడటం. లేకపోతే ఆడండి"

"మామయ్య ఆడు.. ప్లీజ్" అంది శ్రావణి

"నీ పని చెపుతా ఉండు" అని పిల్లల్ని కాసేపు ఆడుకోమని అంజలిని పట్టుకోవటానికి తనవెనకే పరిగెత్తాడు రవి.

"నాట్ ఫెయిర్. తొండి ఆడుతున్నారు" అంటూ పరిగెత్తింది అంజలి.

పరిగెత్తి పరిగెత్తి ఓ చెట్టు దగ్గర వగరొస్తూ ఆగిపోయింది ఆంజలి.

దగ్గరికి వచ్చాడు రవి. "ఓడిపోయానని ఒప్పుకుంటావా?" అన్నాడు.

రొప్పుతూ చెయ్యి ఎత్తి ఆగమన్నట్లు సైగ చేసింది. ఇంకా దగ్గరకు వచ్చాడు. ఇద్దరి మధ్యా ఒక్కడుగు దూరం ఉంది.

"ఓడిపోయావు. గెలిచినందుకు నాకేమి ఇస్తావు?" లోగొంతుకతో అడిగాడు రవి.

చప్పున కళ్ళెత్తి చూసింది అంజలి. రవిని అంత దగ్గరగా చూసి రవి కళ్ళల్లో ఆ భావం ఏంటి? గుండె ఎందుకింత వేగంగా కొట్టుకుంటుంది? "వెళ్ళాలి నేను" వినీ వినిపించకుండా అంది అంజలి

"నేనడిగింది అదికాదు."

పక్కకి తప్పుకుని వెళ్ళబోయింది. గబుక్కున చెయ్యిపట్టుకుని ఆపేశాడు రవి. "ఎప్పట్నుండో నీకు ఓ విషయం చెప్పాలనుకుంటున్నా. ఇప్పుడు చెప్పనా?"

"మామయ్యా ఇక్కడున్నావా?" పరిగెత్తుకొచ్చారు పిల్లలు.

"అబ్బా! ఎప్పుడూ ఏదో ఒక అడ్డంకి" అన్నాడు రవి విసుగ్గా.

వచ్చే నవ్వు ఆపుకుంటూ అందరూ కూర్చున్న చోటుకు వెళ్ళింది అంజలి.

"ఏరి వీళ్ళందరూ?" అడిగింది సావిత్రి.

"జాంకాయలు కోసి ఇచ్చాను. వాళ్ళ మామయ్యతో ఆడుతున్నారు" అంది అంజలి.

కబుర్లు చెప్పుకుంటుంటే రవి, పిల్లలు కూడా వచ్చారు.

"శ్రావణి చక్కగా ఓ పాటపాడు" అంది సావిత్రి.

"ఇప్పుడా? నో అమ్మమ్మా టైర్డ్‌గా ఉంది."

"అంజలి పోనీ నువ్వు పాడమ్మా ఏదన్నా. తర్వాత శ్రావణి పాడుతుంది" అంది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మా నువ్వేంటి తిప్పి తిప్పి నా మీదకు. వద్దు" అంది అంజలి.

"మంచి గొంతు ఉండటం భగవంతుని ప్రసాదం. అలా అనకూడదు. పాడు" అంది అన్నపూర్ణ.

రవి ఎదురుగా పాడాలంటే ఏంటో ఇబ్బంది అంజలికి.

రాణి, నీరజ కలిసి నిమ్మరసం తయారు చేస్తున్నారు.

"తెలవారదేమో స్వామి నీ తలపుల మునకలో అలసిన దేవేరి అలమేలు మంగకు" శ్రావ్యంగా పాడింది అంజలి.

"ఎంత బాగా పాడతావు అంజలి. అన్నమయ్య కీర్తనా ఇది" అడిగింది నీరజ.

"లేదు సిరివెన్నెల సీతారామశాస్త్రి, శృతిలయలు సినిమా కోసం రాశారు. కానీ అన్నమయ్య పాటల స్టైల్ లోనే ఉంటుంది" అన్నాడు రవి.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది అంజలి, ఎందుకంటే ఈ విషయం చాలామందికి తెలియదు.

"శ్రావణి నీకు సినిమా పాటలేమన్నా వచ్చా?" అడిగింది రాణి.

"అమ్మా డాన్స్ చేశామే మేము అది పాడనా?" అడిగింది శ్రావణి.

"నీ ఇష్టం" అంది నీరజ.

"వచ్చే వచ్చే నల్లమబ్బుల్లారా. వీచే వీచే పిల్లగాలుల్లారా" పాట పాడింది. అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు.

"అమెరికాలో ఉన్నా మన మాట, పాట మర్చిపోకుండా ఉన్నారు అదే చాలు" అన్నారు సీతారామయ్య.

"ఏమ్మా ఇక అక్కడే ఉండిపోతారా తిరిగి రారా?"

"ఎక్కడి కష్టనష్టాలు అక్కడుంటాయి. మొదట్లో లైఫ్ చాలా బాగుంటుంది. చక్కటి రోడ్లు, ఎవరి పని వాళ్ళు చేసుకోవటం గవర్నమెంటు ఆఫీసులో పని ఉన్నా ఎవరికైనా ఒకటే రూల్. లంచాలు ఉండవు. కరెంటు, నీళ్ళకు ఇబ్బంది ఉండదు. ఇంట్లో దొంగలు

పడ్డా, ఒంట్లో బాగోలేకపోయినా 911కి ఫోన్ చేస్తే రెండు నిమిషాల్లో పోలీసులు, అంబులెన్స్ ఇంటిముందు ఉంటాయి. సామాన్య జీవితానికి ఇబ్బంది ఉండదు.

ఇది నాణానికి ఒక వైపు. అందరికి దూరంగా ఉండాల్సి రావటం, భార్యాభర్తల మధ్య ఏదన్నా అలకలొచ్చినా అదే ఇంట్లో కోపం మధ్య ఉంటాము. ఇక్కడ పండక్కో, పెళ్ళిళ్ళకో కాస్త పుట్టింటికి వస్తూ ఉంటే పిల్లలకు, భార్యాభర్తలకు కూడా కాస్త ఎడబాటు వచ్చి ప్రేమ ఎక్కువౌతుంది. అక్కడ అలాకాదు, దాంతో విసుగు, చిరాకు ఎక్కువైపోతాయి. పిల్లలు కూడా రెండు సంస్కృతుల మధ్య నలిగిపోతారు.

అక్కడివాళ్ళతో కలిసిపోవాలని పిల్లలు, మన సంస్కృతి మర్చిపోకూడదని మేము నేర్చుకోని కూచిపూడి, భరతనాట్యాలు, సంగీతం క్లాసులు, తెలుగు క్లాసులు ఒకటేమిటి అన్నిట్లో పెడతాం. అమ్మానాన్నను చూడాలని ఉంటుంది. రాలేము. నాన్నగారికి ఒంట్లో బాగోలేకపోతే నేను రాలేకపోయాను. సాత్విక్ అప్పుడు కడుపులో ఉన్నాడు. విమాన ప్రయాణం చేయకూడదన్నారు. దానివల్ల నా కాన్పు సమయంలో అమ్మ నా దగ్గర లేదు. ఇవన్నీ నాణానికి రెండోవైపు.

తల్లిదండ్రులకు జబ్బు చేస్తే కొంతమంది రాలేరు. పెళ్ళిళ్ళకు రాలేరు. వీసా ప్రాబ్లం కావచ్చు, డబ్బులిబ్బంది అవ్వచ్చు. కారణం ఏదైనా కొంతమందికేమో విదేశాల్లో ఉండే పిల్లలు డబ్బు సంపాదించే లేక ముద్రించే యంత్రాల్లా ఉంటారు. అక్కడ మేము ఉండే ఇల్లు, కారు చూసి చాలా డబ్బులునాయనుకుని ఏదో అవసరం అని అడుగుతారు. మనవాళ్ళేకదా అడిగిందని అప్పుచేసి పంపుతారు. ఒక్కొక్కళ్ళది ఒకోరకం కథ. అంటే అందరూ బాధలు పడుతున్నారని కాదు. ఎక్కడున్నా ఏవో సమస్యలుంటాయి" అంది నీరజ.

"ఏదో లేమ్మా ఎక్కడున్నా సంతోషంగా, ఆరోగ్యంగా ఉంటే అదే చాలు" అన్నారు సీతారామయ్య.

"ఇంకా రెండు రోజుల్లో వెళ్ళిపోతుంది. మళ్ళీ ఎప్పుడు చూస్తానో" బాధగా అంది సావిత్రి.

"సర్లే. ఇక ఇప్పట్నుండీ బాధపడుతు కూర్చుంటావా? పదండింకా చీకటి పడుతుంది" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

రవి వాళ్ళింటికి నడుస్తూ ఆలోచిస్తోంది అంజలి. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో హైదరాబాదు వెళ్ళిపోతుంది. అది వేరే ప్రపంచం. తోటలో రవి ప్రవర్తన గుర్తొచ్చింది. ఏం చెప్పాలనుకున్నాడు తనతో.

చాలా బిజీగా ఉంటున్నాడు రవి. కానీ ఏదో టైములో ఫోన్ చేసి ఓ రెండు నిమిషాలన్నా మాట్లాడుతున్నాడు. ఇందాక ఫోన్ చేసి ఇళ్ళ ప్లానులు వచ్చాయి. వస్తావా చూడటానికి అన్నాడు. అందుకే వెళుతుంది. తనని చూసి నాలుగురోజులయ్యింది. అంతే. కానీ ఎంత ఆతృతగా ఉంది. మరి హైదరాబాదు వెళ్ళాక ఏం చేస్తుంది?

ముందు గదిలో ఉయ్యాలబల్ల మీద కూర్చుని ఉన్నాడు రవి. ఎదురుగా రాజా ఇంకెవరో ఇద్దరు నిల్చుని మాట్లాడుతున్నారు. రవి లేవబోతుంటే "ఇప్పుడే అమ్మను కలిసి వస్తాను" అని వెనక గదిలోకి వెళ్ళింది అంజలి. సావిత్రితో కబుర్లు చెపుతుంటే వచ్చాడు రవి.

"సారీ అంజలి రా బ్లూ ప్రింట్స్ చూపిస్తాను"

ఉయ్యాల బల్లమీద ప్లాన్ పరిచి చూపించాడు రవి. "రెండు గదులు, వంటిల్లు, పక్క బాత్రూం. ప్రతి ఇంటికి నీటి కనక్షన్ ఉంది. పైన నీళ్ళ ట్యాంక్ ఉంటుంది. దానికి మీటరు ఉంటుంది. ఇది ప్లాన్. వాళ్ళకు గేదలు అవీ ఉంటే ఇదిగో కామన్‌గా షెడ్డు కట్టిస్తున్నాం ఈ చివర్లో. దీన్ని అందరికీ చూపి సరే అంటే బ్యాంక్ లోను కోసం అప్లై చేసినప్పుడు ఇవ్వాలి."

"బాగానే ఉంది ప్లాన్ కానీ కామన్‌గా ఒకే చోట గేదలు ఉంచితే గొడవలు రావా?"

రవి ఏదో చెప్పబోతుండగా లోపలికి రవి మేనమామ రంగారావు వచ్చాడు.

"ఏంటి అల్లుడూ ఏం చేత్తన్నా?" అంటూ

రవి పక్కనే నిల్చుని ఉన్న అంజలిని మార్చిమార్చి చూశాడు. రవి మొహం చిరాగ్గా మారటం గమనించింది అంజలి.

"పనిలో ఉన్నాను" అన్నాడు రవి.

"ఆ.. నేనూ వింటున్నాలే. నీకీ మధ్య పనులెక్కువయ్యాయంటగదా" వంకరగా నవ్వుతూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

కాసేపు లోపల్నుండీ ఏమీ వినపడలేదు కానీ కాసేపటికి గట్టిగా రంగారావు గొంతు వినబడింది. "ఊరుకో అంటావేంటమ్మా నువ్వు అందరూ నవ్వుతున్నారు వీడిని చూసి. ఎవరో పిల్లతో తిరుగుతున్నాడంట. నా కూతురేమో 'బావా బావా' అంటూ వాడిని తప్పితే పెళ్ళిచేసుకోనని ఖరాఖండిగా చెప్పింది. ఇక్కడ వీడేమో ఇలాంటి పనులు చేస్తూ అందరి నోళ్ళల్లో నానుతున్నాడు.

రవి మొహం ఎర్రబడింది. ఒక్క ఉదుటున లేచి లోపలకు వెళ్ళాడు. అంజలికి అర్థం అయ్యింది ఆయన తనను ఉద్దేశించే అన్నాడని.

"అమ్మా మీ అన్నయ్యతో చెప్పు. ఇంకోసారి ఇలా సంబంధాలు తీసుకుని రావద్దని. నా పెళ్ళి నా ఇష్టం. నేనెలా ఉంటానో నా ఇష్టం. అసలు నేను పెళ్ళి చేసుకోను. అయితే ఏం చేస్తావ్? నీ కూతురిని చేసుకుంటానని నేనెప్పుడూ అనలేదు. నువ్వేదో ఊహించుకుంటే అది నా తప్పుకాదు."

రవి గొంతు గట్టిగా వినిపించింది.

"నీగురించి, ఆ అమ్మాయి గురించి ఎంత చెత్తగా మాట్లాడుకుంటున్నారో అందరూ తెలుసా? అదుగో బైట కూర్చున్న అమ్మాయేనా?"

"అన్నయ్యా ఊరుకో ఏంటా మాటలు" అంది సావిత్రి.

"మర్యాదగా ఈ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపో" తీవ్రంగా అన్నాడు రవి. ఇక ఇక్కడ ఉండటానికి మనస్కరించలేదు అంజలికి. లేచి బయటకు వచ్చి ఇంటికి బయలుదేరింది.

"బైట ఓ మనిషి అందులో ఒక ఆడపిల్ల కూర్చుంది తనకు వినపడుతుందేమో అన్న సంస్కారం లేకుండా ఇంత అసహ్యంగా మాట్లాడతావా" గొంతు తగ్గించి అన్నాడు రవి.

"నేను పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే ఆ అమ్మాయి ఒప్పుకుంటే తననే చేసుకుంటా. ఇంక ఎక్కడ ఏం వాగుతావో వాగు" అని విసురుగా బైటకు వచ్చాడు రవి. అంజలి విందేమో ఎంత బాధపడిందో? అనుకుంటూ బైటకి వచ్చాడు.

అంజలి లేదు. బైటకొచ్చి రాజయ్యని అడిగాడు.

"ఇప్పుడే గేటు బైటకెళ్ళారయ్యా" అన్నాడు.

మేడమీదకు వెళ్ళి తలుపు పెట్టుకుని కూర్చున్నాడు. అయితే అంతా వినే ఉంటుంది. తన మొహం ఎలా చూడగలను ఇంకా.

రవి మాటల్లో కోపం అర్థమైనా తను అన్నమాటలు ఎందుకో గుచ్చుకున్నాయి. రవి అందరితో చనువుగానే ఉంటాడు. నాతో ఎప్పుడూ హద్దుమీరలేదు. నాకు ఇష్టం కాబట్టి. తను కూడా నన్ను ఇష్టపడాలనుకున్నా. అది నా ఊహ. అంతే. రవి నాతో ఏమీ చెప్పలేదు కదా! "నేను అస్సలు పెళ్ళిచేసుకోను" ఈ ఒక్క వాక్యం పదే పదే వినిపిస్తుంది నా చెవులకు.

ఆలోచిస్తూ ఇంటికి వచ్చింది అంజలి.

"అప్పుడే వచ్చావేమ్మా? కాగితాలు చూశావా?" వరండాలో కూర్చున్న సీతారామయ్య అడిగారు.

"సొంతం చూడలేదు. రవి వాళ్ళ మేనమామ అనుకుంటా వచ్చారు. లోపల ఏదో గొడవయ్యింది. రవిగారికి ఆయన కూతుర్ని ఇవ్వాలని కాబోలు. ఆయనేదో అరుస్తున్నాడు రవి ఒప్పుకోలేదని. అక్కడ ఉండటం బాగోదని వచ్చేశాను."

"ఎవరు రంగారావా? ఏదో మంతనాలు చేస్తున్నాడు కానీ ఈ సంబంధం ఎవ్వరికీ ఇష్టం లేదు. అయినా రవి బంగారం. తను ఊ అనాలేకానీ మన ఎం.ఎల్.ఏ గారు రెడీగా ఉన్నారు" అన్నారు సీతరామయ్య.

"ఏంటీ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది అంజలి.

"నిన్న ఊరెళితే మన ఎం.ఎల్.ఏగారి తమ్ముడు కలిశాడు. చిన్నప్పుడు నా క్లాసుమేటేలే. ఆ పరిచయం. తను చెప్పాడు. ఎం.ఎల్.ఏ గారి కొడుకు ఓ పనికిమాలినోడు. ఎట్లాగైనా తన వారసత్వంగా రాజకీయాల్లోకి తీసుకొద్దామని తండ్రికి ఆశ. కొడుకేమో ఎప్పుడూ ఏదో గొడవల్లో ఇరుక్కుంటాడు. రవికి ఈ మధ్య బాగా పేరు రావటంతో రవి మీద కన్నుపడిందట.

తన కూతుర్ని రవికి ఇచ్చి చేస్తే తన వారసుడిగా రవిని రాజకీయాల్లోకి లాగొచ్చని చూస్తున్నాడు. ఇవాళో, రేపో చంద్రశేఖరావుతో మాట్లాడతాడంట. అయినా అలా అయితే మంచిదేలే. రవిలాంటి వాడికి ఆయన అండ ఉంటే చాలా ఊళ్ళు బాగుపడతాయి. లేకపోతే మరీ రాజకీయాలు భ్రష్టుపట్టిపోతున్నాయి. రవిలాంటి వాళ్ళు ఇలా ఒక్క ఊరికే పరిమితం అవ్వకూడదు" కూతురి మొహంలో మారుతున్న రంగులు గమనించకుండా చెప్పుకుపోతున్నాడు సీతారామయ్య.

అంజలి ఫోన్ మోగింది. రవి దగ్గర్నుండి. తన గదిలోకి వెళ్ళి ఫోన్ తీసింది.

"ఐ యాం రియల్లీ రియల్లీ సారీ అంజలి. నువ్వు అదంతా వినాల్సి వచ్చినందుకు" చాలా బాధగా అన్నాడు రవి గొంతు మామూలుగా ఉంచటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"నేనేం వినలేదు బాధపడటానికి. నాకెందుకు సారి. మీరు లోపలికి వెళ్ళగానే వచ్చేశాను" అంది.

రాజయ్య తర్వాత ఎప్పుడో వెళ్ళిందన్నాడు. తను వినలేదని నన్ను నమ్మించటానికి అబద్దం చెపుతుంది. తను ఖచ్చితంగా వింది, బాధపడే ఉంటుంది. కానీ నాకు తెలియకూడదని ఇలా చెపుతుంది. అమాంతంగా అంజలి దగ్గరకు రావాలనిపించింది.

రవి మాట్లాడకపోయేసరికి మళ్ళీ అంజలినే అంది "ప్లాన్ బాగానే ఉంది. అందులో ఉండేవాళ్ళ అభిప్రాయం కూడా అడగండి. ఇంక ఉంటాను. బై"

"అంజలి. ఒక్క నిమిషం నిన్ను కలవాలి. నీతో ఇంకా చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి"

"ఇవాళ్ళ కుదరదు. నన్ను కలవటానికి ఎవరో వచ్చారు."

"పోనీ రేపు" రెట్టించాడు రవి.

"రేపటి సంగతి రేపు చూద్దాం" అని ఫోన్ పెట్టేసింది. ఇంకాసేపు మాట్లాడితే తన మనస్సులోని దుఃఖం గొంతులో వినిపిస్తుందని.

ఫోన్ పట్టుకుని అలాగే కూర్చుండిపోయాడు రవి. అంజలి చాలా బాధపడుతుంది. నాకు తెలుస్తుంది. ఎందుకు నా మనస్సులో మాట చెప్పాలంటే ఇన్ని అడ్డంకులు. నాకే ధైర్యంలేదు. ప్రతీదీ ఎంతో ధాటిగా స్పష్టంగా మాట్లాడగలిగే తను ఈ విషయంలో ఎందుకు పిరికివాడైపోతున్నాడు. లేదు అంజలితో మాట్లాడాలి.

"పాపగారూ పడుకున్నారా?" అంటూ నర్సి గదిలోకి తొంగి చూసింది.

"లేదు ఒక్క నిమిషం బైటకు వస్తున్నా" అని మొహం మీద చల్లనీళ్ళు చల్లుకుని బైటకు వచ్చింది అంజలి.

"మిమ్మల్ని కలవటానికి మా పాలెం వాళ్ళు వచ్చారమ్మా"

బైట ఓ పదిమంది ఆడవాళ్ళు ఉన్నారు.

"రండి కూర్చోండి" అని అరుగుమీద కూర్చుంది అంజలి.

"ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో ఊరెల్లిపోతారని నర్సి సెప్పిందమ్మా కలుద్దామని వచ్చాం" అంది మంగ.

"ఇంతకుముందు ఎన్ని ఇసయాల్లో సమస్యలున్నా బైటకి సెప్పేటోళ్ళం కాము. మమ్మల్ని ఒకే సోటుకి తీసుకొచ్చి అందరిదీ ఒకేమాటలా ఎలా ఉండాలో కట్టుగా ఎలా సమస్యల్ని ఎదిరించాలో నేర్పించారమ్మా" అంది రత్తాలు.

"రోజుకి ఒక్క రూపాయి పొదుపు చెయ్యటం మాలో కొంతమందికి ఎంతో కట్టం. కానీ చెయ్యటం మొదలెట్టాక రోజుకు రెండ్రూపాయలు దాయాలన్న కోరిక ఎక్కువైంది. అదీకాకుండా మా ఇంటాయనలు సారా మానేసారు. ఆ డబ్బు దాతన్నాం శానా బాగుంది. ఇదిగో ఈ లచ్చిమి టౌనుకెళ్ళి బట్టలు కుట్టటం నేర్చుకుంటుంది రోజూ. దానికి కట్టాల్సిన డబ్బు మేమే అప్పుగా ఇచ్చాము. రవి బాబు చెప్పాడు మిషను కొంటానికి బాంకు అప్పిప్పిస్తానని. దాంతో ఇది ఇక్కడే మా అందరి బట్టలు కుట్టవచ్చు" అంది మంగ.

అందరూ వాళ్ళు ఏమేం చేయదలుచుకున్నారో చెప్పారు. ఎంతో సంతోషంగా అనిపించింది వాళ్ళ మాటలు వింటుంటే అంజలికి.

రవితో తన సమస్య చాలా చిన్నదిగా అనిపించింది. రవిలాంటి వాళ్ళ లీడర్ షిప్ అందరికీ అందాలి. తను చేసే మంచి పనులకు ఓ పదవి అధికారం కావాలి. రవి నా సొంత కావాలనుకోవటం స్వార్థమేమో.

"పాపగారు సారా ఉద్యమం అని వేరే ఊళ్ళల్లో సేత్తన్నారంట గదా. మేము కూడా అదే సేతన్నామండి. ఎవురన్నా దొంగసారా కాత్తన్నారని తెలిస్తే ఊరుకోవటంలేదండి. రవి బాబు తాగితే వెయ్యి రూపాయలు జరిమానా అన్నారు కదా దాదాపు మానేశారండి అందరూ. ఎప్పుడో ఒకడు కక్కుర్తి పడతాడు. దొరికాడా ఆడిపనైపోయిందే" నవ్వుతూ చెప్పింది నర్సి.

"ఈసారి మీరు సెలవలకు వచ్చేసరికి శానా మార్పులొత్తాయమ్మా" నవ్వింది రత్తాలు.

కాసేపు మాట్లాడి వెళ్ళారు వాళ్ళు. రాత్రంతా సరిగ్గా నిద్రపోలేదు అంజలి. ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. పొద్దున్నే వాళ్ళ నాన్నతో చెప్పింది సాయంత్రం హైదరాబాదు వెళుతున్నాను టిక్కెట్టు తెప్పించమని.

"అదేంటమ్మా ఇంకో నాలుగు రోజులుంటావనుకున్నా" అంది సావిత్రి.

"రాధీ ఫోన్ చేసిందమ్మా. కాలేజీలో ఏదో ఓరియంటేషన్ ఉందంట. వెళ్ళాలి" అంది.

ఇలా అమ్మా, నాన్నతో అబద్దం చెప్పటం బాధగానే ఉంది అంజలికి. కానీ తప్పదు. నేనివ్వాళ వెళ్ళిపోవాలి.

గదిలోకి వచ్చి రాధికకు ఫోన్ చేసింది. రేపు ప్రొద్దున్న వస్తున్నట్లు, హాస్టల్ తెరిచేదాకా తనతో ఉంటున్నట్లు.

"ఏమైంది అలా ఉంది నీ గొంతు?" అంది రాధిక.

"వచ్చాక చెపుతా"

రోజంతా, సూట్‌కేసులు ప్యాక్ చేస్తూ బిజీగా ఉంది. రవి రెండుసార్లు ఫోన్ చేసినా ఎత్తలేదు. బిజీగా ఉన్నా అని మెసేజ్ పంపింది. బస్సులో కూర్చున్నాక, రవితో ఏమీ చెప్పకుండా ఇలా వెళ్ళిపోవటం నచ్చలేదు. తనతో మాట్లాడితే ఎక్కడ మనసు నా మాట వినదో అన్న భయం. చాలాసేపు ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది. రవికి ఒక ఎస్.ఎమ్.ఎస్ చేసింది. "నేను ఇప్పుడు హైదరాబాదు వెళుతున్నాను. అనుకోకుండా పనివచ్చింది" తను ఫోన్ చేస్తాడేమోనని ఫోన్ ఆఫ్ చేసింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments